

בעד ירידה לאמריקה

עכשיו אפשר היה להביא אלף שלושים ושמונה סיבות, שש מאות וחמש עשרה ניתוחים קלים ועשרים ואחת ניתוחים מעמיקים מדוע לא יכולה להיות פה אמריקה.

אבל מה זה משנה?

אפשר היה גם להסביר בפשטנות שפשוט קשה לעשות אמריקה בתקציב של ביאליסטוק.

אבל מה זה משנה?

אפשר היה גם להביא דוגמאות מתחיים, כמו אותה תוכנית טלוויזיה אמריקאית, הקרויה כאן „תשע ב' ריבוע". נכון, יש לנו בדיוק אותה תוכנית, אבל בכמה הבדלים — באמריקה היא בצבעים (להבדיל משחור-

ואין בכלל מה להשוות בין הדולר האמריקאי

לבן), מלאת קצב (אף אחד שם לא מתחיל ב„זה מזכיר לי סיפור" ושוכח לגמור את הסיפור), מצחיקה (גם כן להבדיל), מיקצועית (כל מילה כתובה מראש ע"י צוות מיוחד; כל משיב בנוי כסטרטיפ — החל מה- אינטלקטואל הממושקף והשנון, להבדיל משלמה'לה בר-שביט, וכלה בבלונדינית היפה והמטופשת, להבדיל מחנה'לה מרון), היא משודרת יום-יום (ולא רק היא, יש באמריקה אלפי תוכניות דומות), והעיקר העיקר — המנצח זוכה בפרסים ענקיים (באלפי דולרים, להבדיל ממאות לירות).

אפשר היה להביא עוד מיליון דוגמאות כדי להוכיח שבעצם הכל כאן חיקוי עלוב וזול של המקור.

אפילו היה החיקוי מושלם והזיוף מעולה ואיש לא היה מרגיש שפה זה ישראל ולא

אמריקה — אז מה?

בשביל מה לכם החיקוי —

אירזו עוד היום את המטלטלים!

לכו הישר אל המקור

רדו עוד היום לאמריקה!!!

היזהרו מחיקויים!

כאן שוב תבוא מיתקפת ז' העיקרים הידועה, הבאה בעיקרה כדי לרמוז שבכל זאת הרי פה אתם נלחמים ומקריבים את נפשותיכם ומתים למען ושוב אותם ז' עיקרים.

עזבו שטויות! שימו ז' על ז' העיקר-רים! השתחררו מרגשות האשמה!

הרבה יותר טוב לחיות באמריקה למען

מכונית אמריקאית וטלוויזיה צבעונית ופטי-

פון אוקטאפוני — מאשר למות בישראל ל-

מען מכונית אירופאית וטלוויזיה בשחור-לבן

ופטיפון סטריאופוני.

אירזו עוד היום את המטלטלים!

רדו עוד היום לאמריקה!!!

ואולי, אם כל אלו שרוצים שיהיה פה אמריקה יסתלקו מפה, אפשר יהיה לנסות לעשות כאן משהו אחר.

גוד לאק שיהיה לכם!

הנה, הטלוויזיה למשל. למרות שעדיין אין לנו צבעים, הרי כבר עכשיו מצוינים בכל יום שישי יהודי סדרות אמריקאיות. חיים קרוניקייט קורא חדשות מדי יום. יש אפילו עיבוד עברי, הקרוי „תשע בריבוע", לתוכנית טלוויזיה אמריקאית.

בתל-אביב כבר בוונים שנים את מיאמי ביץ' לאורך החוף היס-תיכוני. זה עדיין לא זה, אבל העיקר הוא שאנחנו בדרך הנכונה.

בקרב אפילו יחוקקו בארץ חוק נגד פירסומת ל-עישון. ממש כמו באמריקה.

גם יש כבר בארץ כמעט את כל המכשירים האפשריים. רק חסר עדיין טלפון עם לחצנים במקום חוגה ויהיה לנו ממש הכל. בדיוק כמו לאמריקאים.

הקיבוצים הולכים ומתארגנים יותר ויותר במתכונת של חוות אמריקאיות, יותר ויותר כמו שצריך. בשנים הבאות גם יקומו פה קומונות שיתופיות ניסיוניות כמו באמריקה.

עוד מעט גם יבטלו את ההסתדרות ויארגנו את ה-פועלים בצורת איגודים מיקצועיים יעילים, כמו באמריקה.

את האוכל שלנו אנחנו כבר אוכלים כמו האמריקאים — במהירות, ביעילות, בעמידה, עטוף בפיסות לחם. אלא שכדי לשמור על ייחודנו היהודי, אנחנו אוכלים אותו בפיתה עברית, ולא בלחמניות אמריקאיות. אבל העיקר הוא שאנחנו בדרך הנכונה.

בפוליטיקה הפסיקו כבר המפלגות להתווכח על שטויות כמו אידאולוגיות ואיזמים למיניהם. עכשיו ה-וויכוח הוא על העיקרון, על העיקר — מי יהיה ראש-ממשלה טוב יותר, חזק יותר, גבוה יותר. כל מועמד מתייצב בגלוי לפני הציבור והעם הוא שיכריע מי דומה

יותר לקרטר — רבין או פרס או ידן או ויצמן או שרון.

וזה עוד כלום — עוד תיראו שאחרי הבחירות תחולק ישראל לאזורים או לפלכים או לסטייטס, בי-ירושלים תשב הממשלה הפדרלית ובראשה ראש-ממשלה עם סמכויות של נשיא, או להיפך, ואז באמת יהיה אמריקה.

בתאטרון מעלים כבר עתה מחזות אמריקאים ש-תורגמו לעברית או שנכתבו הישר בעברית. צוות סופר-רים שוקד על כתיבתו של „מילכוד 22", תעשית ה-קולנוע מפיקה עשרות סרטים אמריקאים דוברי עברית. לכל בנק קיבוצי יש קיבוצימאט ואקסקיוטיב מנג'ר וסיילסמן.

ויש לנו אפילו את המערב הפרוע שלנו — קאבוביס לבנים, שבירכת האל על ראשם, מתנחלים במערב ה-שומרון, מגרשים את האינדיאנים המקומיים וזוכים לתהילת עולם. לא יקח הרבה זמן וכל האינדיאנים המקומיים יתגוררו בשמורות והכל יהיה בסדר, כמו באמריקה.

כל אלו ועוד הם ההבטחות שבהן מנסים לקנות את הישארותכם ב-ישראל.

אך האמנם? — האמנם יתגשם החלום? האמנם יתקיימו ההבטחות? האמנם יתמ-מש החזון?

האמנם תהיה פה אמריקה?

אתם רוצים בריכת-שחייה בחצר...

אתה חולם על מכונית אמריקאית...

את שואפת שבעלך ירוויח דולרים...

אתה חפץ בפטיפון אוקטאפוני...

אתם רוצים שילדיכם ידברו אנגלית...

אתה מת להיות גימי קרט...

אתה רוצה מדיה-כלים אוטומטי...

אתם חולמים על טלוויזיה ציבעונית...

הכל בהישג ידכם

באמריקה!

כל מה שאתם רוצים! כל מה שאתם חולמים! כל מה שאתם שואפים! תוכלו להשיג

באמריקה!

אירזו עוד היום את המטלטלים —

רדו עוד היום לאמריקה!!

נכון, גם באמריקה לא כולם מצליחים. אבל בי-אמריקה מי שמצליח — יש לו הכל. ובאמריקה גם מי שלא מצליח יש לו מכונית אמריקאית וטלוויזיה צב-עונית כל היום והלילה.

ומה עם ריגשות האשמה?

זאת אכן בעייה. ישראל עושה כל מה שביכולתה כדי לטעת ביורדים ריגשות-אשמה. עצם ש-הגנאי „יור-דים", להבדיל מסתם „מהגרים", מוכיח את כוונת זריעת האשמה באנשים הללו.

יתרה מזאת — קוראים להם „נמלטים מן המערכה".

קוראים להם „עריקים". קוראים להם „בוגדים".

ומסע-התעמולה הזה באמת מצליח. היורדים מת-נעלים, מתחמקים, מבטיחים לחזור, מסבירים, מתביי-שים, אומרים שזה זמני, מדברים עיברית עם הילדים, טוענים שרק אוספים כסף, מצטדקים, נותנים חינוך ציוני, מתרצים — מלאים עד גדותיהם בריגשות אשמה איומים.

אך האם ריגשות האשמה הללו מוצדקים?

מאיזה הר הם יורדים? מאיזו מערכה הם עורקים? באיזה רעיון הם בוגדים?

וכאן באות מיד שבע תשובות מוחצות בצורת ז' העיקרים של כל המערכים:

„מדינה-יהודית", „הגשמת-הציונות", „בית-לאומי", „עצמאות-מדינית", „בטחון-האומה", „הקץ-לאנטי-

שמיות" ו„אתה-בעצמך".

זה הרי ידוע.

אבל, באמת, למה לכם ללכת מפה? חכו קצת ועוד תיראו שפה יהיה אמריקה.

אמריקה יהודית.

אולי זה יקח עשר שנים, אולי עשרים, אולי חמישים — אבל בסוף תהיה פה אמרי-קה.

אנחנו כבר בדרך הנכונה.